

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

po rozpoznaniu wniosku skazanego

o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 82/20,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt III K 95/15,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

**postanowił:**

**odmówić wstrzymania wykonania orzeczenia.**

## UZASADNIENIE

Pismem procesowym z dnia 17 listopada 2023 r. skazany A. K. złożył ponowny wniosek o wstrzymanie wykonania powyższego wyroku, wskazując na jego wadliwość, określoną w licznych zarzutach kasacyjnych, w tym wyrażającą w naruszeniu art. 40 § 1 ust. 7 k.p.k., implikującym wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Nadto wskazał na wystąpienie uchybienia w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.), stanowiącego również bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.). Autor wniosku podniósł, że wykonywanie orzeczenia powoduje wyjątkowo dolegliwe skutki w sferze osobistej oraz w sferze wymiaru sprawiedliwości – ponad 1400 pokrzywdzonych prowadzących postępowania egzekucyjne na podstawie zaskarżonego wyroku, którego wadliwość prowadzić może do daleko idących skutków społecznych oraz ewentualnej odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należało przypomnieć za wnioskującym, że kwestia wstrzymania zaskarżonego kasacją wyroku była już niejednokrotnie przedmiotem procedowania. Poprzednio wydane orzeczenia zostały wydane właśnie przez pryzmat sformułowanych w kasacjach zarzutów. Żaden z nich nie został pominięty w ramach dopuszczalnej na tym etapie wstępnej analizy czynionej dla potrzeb badania zasadności odstąpienia od reguły natychmiastowej wykonalności orzeczenia (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.) W polu rozważań znalazły się zatem i zagadnienia odnoszące się do naruszenia art. 40 § 1 pkt. 7 k.p.k. Wystarczające jest w świetle powyższego poprzestanie na twierdzeniu, że nie nastąpiły w tej materii żadne zmiany, nakazujące modyfikację ocen przyjętych w wydanych uprzednio w trybie art. 532 § 1 k.p.k. postanowieniach. Novum, które nie było przedmiotem oceny na gruncie powyższego przepisu, stanowi natomiast sformułowany we wniosku zarzut mający dowodzić istnienia uchybienia, którego uwzględnienie winno nastąpić z urzędu, a zawartego w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Jego wystąpienia skazany upatruje w braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Uwzględniając także ten aspekt w dalszym ciągu Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do modyfikacji dotychczasowego stanowiska. Wystarczy bowiem w tym miejscu wskazać, że postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 czerwca 2015 r., wydane nieprawidłowo w trybie art. 120 k.p.k. (k. 58630, t. 306), nie funkcjonuje wszak w obrocie prawnym, gdyż postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 lipca 2015 r. zostało uchylone (k. 58656), zaś oskarżyciel publiczny nie uchylił się od naniesienia w akcie oskarżenia żądanych przez sąd poprawek (k. 58648). Już zatem powyższe okoliczności sprawiały, że omawiany zarzut nie mógł implikować na tyle oczywistych konsekwencji, jakie dostrzegł wnioskujący i przemawiać za wstrzymaniem wykonania orzeczenia. Sąd Najwyższy w dalszym ciągu wyraża zapatrywanie, że w sprawie brak jest przesłanek, które w sposób niewątpliwy i jednoznaczny - już na tym etapie oceny - wskazywałyby na wadliwość zaskarżonego orzeczenia oraz przekonywały, że w drodze wyjątku nie powinno być ono wykonywane do czasu rozpoznania kasacji. Okoliczności pozaprocesowe podlegają ocenie w korelacji z zarzutami kasacyjnymi, o czym nota bene była już mowa w poprzednich postanowieniach. Same w sobie mogą być przedmiotem badania jedynie pod kątem stosowania instytucji prawa karnego wykonawczego.

Wobec braku widocznej już *prima facie* wadliwości zaskarżonego wyroku, Sąd Najwyższy nie znalazł zatem przesłanek do ekstraordynaryjnego traktowania skazanego.

Jakkolwiek wnikliwe badanie zarzutów kasacyjnych będzie przedmiotem pogłębionej analizy na forum rozprawy kasacyjnej, to na podstawie wyżej przytoczonych rozważań stwierdzić obecnie należy, że w sprawie w dalszym ciągu brak jest dostatecznych przesłanek do zastosowania wnioskowanej instytucji.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[a!]